96. JIRÁSKŮV HRONOV
Zpravodaj
#PROSTEHRONOV

Petr Koleta:
Nejlepší reklamu festivalu dělají jeho návštěvníci

Petr Koleta zůstává starostou Hronova, po svém nástupu do čela Královéhradeckého kraje však tuto funkci vykonává jako neuvolněný. Jiráskův Hronov tak dnes může sledovat současně z pohledu města i kraje. V rozhovoru jsme se ale nebavili pouze o financování a investicích. Došlo také na minerální prameny, oblíbené místo k odpočinku, budoucnost festivalu nebo na to, zda by si raději vybral komedii, drama, déšť, či tropické vedro.

Kdybyste letos přijel do Hronova jako obyčejný návštěvník, co byste si nenechal ujít?
Přiznám se, že jsem vždycky byl spíš fanouškem doprovodného programu než amatérského divadla. Určitě bych hledal muziku a kapely. Kdybych přijel s vnoučaty, zamířil bych také na pohádky. A samozřejmě bych si vybral nějaké divadelní představení, kterému budu rozumět. U amatérského divadla je to někdy složité. Člověk může být příjemně překvapený, jindy mu představení tolik nesedne. Právě proto má ale amatérské divadlo své fanoušky a své kouzlo.

Existuje nějaký okamžik festivalu, na který se těšíte každý rok stejně jako před deseti lety?
Vždycky se těším na setkávání s kamarády a známými. Hronov a široké okolí festival výrazně podporují už tím, že lidé chodí nejen na doprovodný program, ale také do divadla. Myslím, že to byl jeden z důležitých principů festivalu – aby si lidé z celého regionu postupně našli cestu také k divadlu. A mám pocit, že řada z nich ji skutečně našla. To je dobře.

Jak vypadá váš první festivalový den? Musíte absolvovat mnoho oficiálních povinností?
Pro mě to nijak složité není. Dnes už jsem neuvolněným starostou, protože mám tu čest být zároveň hejtmanem Královéhradeckého kraje. Festivalové povinnosti se proto dělí také mezi místostarosty, ale jinak je to pro nás všechny podobné. Pravidelně chodíme k hrobu Aloise Jiráska, díky kterému festival v Hronově vůbec vznikl. Připomínáme si také významné osobnosti, které se o Jiráskův Hronov zasloužily. Potom se vyvěšují festivalové vlajky a město už začíná žít. Program se rozbíhá v parku, přicházejí první koncerty a divadelní představení. Nevnímám to jako povinnosti. Je to spíš radost. Když všechno funguje v daných mantinelech a nevyskytnou se žádné zásadní problémy, řeší se už jen běžné drobnosti.

Změnil se váš pohled na Jiráskův Hronov poté, co jste se stal hejtmanem?
Zásadně ne. Jsem rád, že Královéhradecký kraj zachovává kontinuitu v podpoře významných kulturních a sportovních akcí. Pokračujeme v tom, co jsme podporovali už dříve, ať jsme byli ve vedení kraje, nebo

pokračování na str. 2

pokračování ze str. 1

v opozici. To nejlepší, co v kraji máme v kultuře a ve sportu, má trvalou záštitu. Jiráskův Hronov má z pohledu financování stejnou prioritu jako další významné festivaly a akce v regionu. Kraj se zkrátka stará o své rodinné stříbro, a to je dobře. Samozřejmě mám k Jiráskovu Hronovu osobní vztah, protože tady bydlím a žiju. Při rozhodování kraje se ale snažíme přistupovat ke všem významným akcím stejně.

Je snazší podporovat festival z pozice starosty, nebo z pozice hejtmana?

My ho podporujeme z obou stran, ale takhle se na to příliš nedívám. Z pohledu kraje má festival trvalou záštitu a podporuje ho také krajská centrála cestovního ruchu. Už jako představitelé města jsme byli rádi, že se kraj na propagaci festivalu podílí. Dobré festivaly ale podle mě nepotřebují pouze velké reklamní kampaně. Institucionální podpora je samozřejmě důležitá, stejně jako podpora sponzorů, ale nejlepší reklamu stejně dělají návštěvníci. Když lidé odjedou spokojení, řeknou svým známým, že Jiráskův Hronov stojí za návštěvu, vezmou si příští rok dovolenou a přijedou znovu, je to nejlepší propagace, jakou si festival může přát.

Je něco, co by podle vás měli návštěvníci o Hronovu vědět, ale často jim to uniká?

To je pro místního člověka těžká otázka. Když tady žijete, připadá vám řada věcí naprosto běžná, přestože jsou ve skutečnosti výjimečné. Máme například unikátní minerální prameny Hronovku a Regnerku. Spousta návštěvníků si jich vůbec nevšimne nebo je ani neochutná. Přitom mají skutečný říz. Kdo má rád výrazně perlivou minerální vodu, měl by je určitě vyzkoušet. Do jiných lázeňských měst jezdí lidé za minerálkami běžně, ale my své prameny zatím neumíme dostatečně využít. Přitom věřím, že kdo je jednou ochutná, bude se k nim vracet. Sám jsem je pil už jako dítě a zatím držím. Bude mi skoro šedesát a nic pravidelně brát nemusím, což raději zaklepu. V poslední době už jsem ale trochu zlenivěl a místo cesty k prameni používám doma výrobník perlivé vody. Tenhle rozhovor mi alespoň připomněl, že bych to měl změnit.

Jak podle vás bude Jiráskův Hronov vypadat za deset let?

Určitě dojde ke změnám v zázemí festivalu. Už přibližně za měsíc by měla začít významná rekonstrukce Jiráskova divadla. Tentokrát se nebude týkat samotného sálu, ale především vnější části budovy. Kompletní obnovou projde fasáda, terasy i část muzea. Vzniknou nové interaktivní a špičkově vybavené prostory, které by se mohly využívat také pro divadelní produkce, diskuse nebo další festivalové aktivity. Jde o investici přibližně 60 milionů korun. Důležitá je také bezbariérovost. Věřím, že se podaří realizovat prosklený výtah z boční části budovy. Památkáři už v některých otázkách výrazně ustupují a měli bychom udělat všechno pro to, aby se do divadla mohli pohodlně dostat opravdu všichni. Samotnou podstatu festivalu bych ale příliš neměnil. Nejdůležitější je udržet tradici. Jestli sem budou dál jezdit mladí lidé na semináře, budou se věnovat divadlu a přivážet s sebou další generace, bude Jiráskův Hronov pokračovat správným směrem. Festival přežil nejrůznější období a amatérské divadlo si zachovalo špičkovou úroveň. Nemyslím si proto, že bychom do něj měli za každou cenu pouštět všechny moderní technologie nebo nechat jeho podobu zásadně měnit například umělou inteligencí. Modernizace je potřebná, ale zároveň bychom měli zachovat historii. V divadle proto chceme mít nejen moderní digitální projekci, ale také původní analogové promítačky. Staré promítání má své kouzlo. Mohly by se zde pořádat projekce starších filmů, semináře nebo diskuse o tom, jak se s filmem a promítací technikou dříve pracovalo. Tradice a moderní vybavení se nemusí vzájemně vylučovat.

Jaké další změny čekají samotný Hronov?

Investic se připravuje opravdu hodně. Pokud všechno dopadne podle představ, mohlo by dojít k demolici části areálu bývalé textilky Textonnia. Na to by mohla navazovat také výstavba obchvatu města, který by pro Hronov znamenal zásadní změnu. Opravuje se rovněž budova čp. 4 U Zeleného stromu. Nad novým informačním centrem vznikne šest bytů. Samotné infocentrum se podle mého názoru velmi povedlo. Je na důstojném a dobře viditelném místě a reakce návštěvníků jsou pozitivní. Vedle přibližně šedesátimilionové rekonstrukce divadla připravujeme také rekonstrukci školy za zhruba 110 milionů korun. Po několika letech se nám podařilo získat téměř maximální možnou dotaci, která dosahuje skoro 50 milionů korun. Rekonstrukce školy může částečně ovlivnit příští ročník Jiráskova Hronova, především kvůli ubytování. Žáci budou dočasně přemístěni do náhradních modulárních prostor a bude potřeba vyřešit také festivalové zázemí. Jen projekty, které jsem zmínil, představují bez započtení obchvatu investice přesahující 200 milionů korun.

Máte nějaké místo, kam by se návštěvníci festivalu měli vydat odpočívat?

Určitě park Marie Jiráskové směrem na Žďárky. Je to krásné a klidné místo s malým rybníčkem, tůněmi, potokem a velkou loukou, kde se dá ležet a odpočívat. Součástí parku jsou také broukoviště a hnízdiště pro ptáky. Je to skutečně příjemný prostor, který by mohl vyhovovat i mladým návštěvníkům festivalu, když si potřebují na chvíli odpočinout od ruchu v centru. Celý projekt stál přibližně 12 milionů korun, z toho 10 milionů město získalo z dotace. Park byl navíc prezentován jako příklad dobře realizovaného projektu.

Rychlé otázky

Ranní káva, nebo večerní sklenka vína?

Obojí.

Komedie, nebo drama?

Také obojí.

Déšť, nebo tropické vedro během festivalu?

Déšť.

Nejoblíbenější místo v Hronově?

Tam, kde bydlím. Nejraději jsem doma na terase, kde si můžu dát sklenku vína.

Kterou knihu Aloise Jiráska byste doporučil?

Přiznám se, že žádnou konkrétní doporučit nedokážu. Je to poměrně těžké čtení a v této otázce by asi lépe poradila paní místostarostka.

Jedno slovo, které vystihuje letošní ročník?

Blížíme se stovce.

To jsou tři slova.

Tak tedy: vydržme.

Honza Švácha

Šárka Čmelíková: Abychom všichni byli zdraví a veselí, užili si to a pobavili se

Najít v této době okamžik pro zpovídání ředitelky KIS Hronov Šárky Čmelíkové by se zdálo nemožné, ale ona opravdu dokáže prokličkovat mezi návštěvami a telefonáty tak suverénně, že se daří rozhovor pro Zpravodaj udělat ještě před polednem. Paní Šárka od loňska změnila image, sluší jí to. Navíc se usmívá, i když starostí s festivalem je bezpochyby dost.

Máme tady další ročník Jiráskova Hronova, což předpokládám, není vaše jediná činnost v KIS. Můžete přiblížit, co obnáší vaše vedoucí funkce?
Jsem ředitelka Kulturního a informačního střediska Hronov, což je příspěvková organizace města, a obnáší to veškeré místní kulturní dění. Tedy uspořádání a produkce akcí, program v Jiráskově divadle, Sále Josefa Čapka, ve veřejném prostoru, v parku, pietní akce. Prostě celkově veškerý kulturní život Hronova, připomínky slavných rodáků, kterých je opravdu hodně, že člověk neví, kam dřív… Na druhou stranu máme Informační turistické centrum, které se mimo jiné stará o vydávání Zpravodaje. Zajišťujeme pronájmy v našich budovách, máme ve správě Jiráskovo divadlo, Sál Josefa Čapka, nově myčku v parku – populární kelímky, které rezonují, protože je máme letos poprvé, Jiráskův park s dřevěnými stánky, ale také třeba taneční pro mladé. Divadlo je top, v rámci předplatného se snažíme divákům nabídnout různé žánry.

Je to tedy velká hromada věcí, které potřebují zorganizovat, sjednotit. Kolik vás je v týmu?
Je nás devět i se mnou. Jsou to dvě děvčata v informačním centru, já tady s kolegyní Ditou a paní účetní, tři technici a paní uklízečka. A když potřebujeme obsadit nějakou akci, dobíráme externisty. Ale jinak to děláme v devíti. Naši technici jsou zároveň správci budov a osvětlovači, máme maximálně kumulované funkce.

Akcí je tedy spousta. Uživí se to? Je zájem u Hronováků?
Uživí – takhle bych to úplně nenazvala, protože kultura má živit spíše duševno než peněženku. Samozřejmě, že to není výdělečná věc. Někdy se vydělá, někdy prodělá, protože určité věci zas nemají tolik příznivců – ale snažím se postavit dramaturgii tak, aby se našlo pro každého něco. Když děláme akce v parku pro maminky s dětmi nebo Halloween, kdy je Hronov plný strašidel, tak je velký zájem. Nebo když je všude okolo pálení čarodějnic, tak ho děláme týden předtím, aby se všichni připravili. Tohle mají rády hlavně rodiny s dětmi a hojně tyhle akce navštěvují. Co se týče divadla, záleží na titulu. Když to bude uchechtaná komedie, tak je spolehlivě plno. Lidi se rádi baví, prodáme to pěkně. Ale měli jsme i pěkné kusy, které se úplně neprodaly, protože byly velmi specifické, pro pár zájemců.

Lidé většinou chtějí vidět hvězdy místní i celorepublikové, že…
To máte pravdu. Já se snažím lidem vysvětlit, že kolikrát je lépe jít na ochotnické divadlo, protože tam je to srdce „naplno“. Nedělám rozdíl mezi ochotníky a profesionály. Snažím se nabídnout lidem, aby čuchli ke všemu.

Přeskočme k Jiráskovu Hronovu. Jak to letos vidíte? Byly nějaké zvláštní problémy s přípravou? Nebo už je vše spolehlivě zavedeno?
Je to nějak zavedeno, obecně to jede v určitém řádu, ale samozřejmě se vždycky najde nějaký požadavek, který je třeba vyřešit. Aby každý soubor měl všechno, co potřebuje ke svému představení, aby se mohl předvést v tom nejlepším světle. Snažíme se jim zařídit spolehlivé zázemí.

Finančně máte všechno pokryto?
Finančně se to zdá být pokryto, ale vždycky přijde nějaký nečekaný výdaj, něco potřebujete rychle zařídit. Máme nějaké nedostatky, protože jsme závislí na dotacích, něco bylo malinko zkráceno, trošku jsme čekali… Snažíme se, abychom se do toho rozpočtu vešli. Podporuje nás vedení města, Jiráskův Hronov je velký symbol města, ale přece jen městská kasa není bezedná.

Počasí v prvním dni ukázalo, co všechno dovede – od úmorného vedra po obrovské bouřky s hromy a blesky. Takže musel být zrušen úvodní ceremoniál, což za léta, co sem jezdím, nepamatuju. Jak jste si s tím poradili?
Já taky zrušení toho prvního rituálu nepamatuju, ale poradíme si s tím. Nebudu nic prozrazovat dopředu, protože máme nějaký ceremoniál i na konci. Naši ochotníci to mají připraveno, i technicky to bylo poměrně náročné, ale počasí nám to překazilo. Takže snad to nějak dopadne, nechci

pokračování na str. 4

Laici a lajky

Amatér není vždycky laik, ale slovo amatér za sebou vzdor vší etymologii prostě táhne nápadný odér jisté připozpackanosti. Mohli bychom to pro názornost ještě trochu posílit a říct někomu rozšafně a do očí, že je naprostý amatér. To je vyjádření obdivu nikoli nepodobné květině v květináči, neboť za tu se, jak známo, neděkuje.
Jsi amatér, takže...
... se hlavně nezraň.
... opatrně to polož, ať to nerozflákáš.
... tady nemáš co dělat.
... nebuď trapnej, což asi neklapne.
... tu pro tebe mám, počkej, tadá, špetku shovívavé lítosti.
... se vstupným opatrně.

Postmoderní člověk, jakkoli neexistuje, je vycepovaný neustálými údery dokonalosti. Kde už nestačí silikon, filtry a optické klamy, nastoupí hypertrofovaný kompilát umělé inteligence. Je naformátován krátkými videy z talentových soutěží, kde i přísný porotce zamačkává slzu a sál zpomaleně vstává k potlesku. Reálný svět pak vypadá, jako když vám jednoho lednového pondělí dojde pervitin. Všichni o tom klamu přibližně nějak víme, ale za to, že něco přibližně nějak víš, jsi dostal dopamin naposled ve druhé třídě základní školy.

Amatérství je napadrť zmoklé, amatérství má u nohou pejska, co smutně kouká. Amatérství je kutil, který neví, co je to flow, protože když se to probíralo v lifestylových médiích, tak kutil. Amatérství je křivé a trochu připálené. Amatérství je dítě, co se na ten budík „jen podívá“ a fascinovaně pak rozhází ozubená kolečka po koberci. Jsem amatér, takže nutně potřebuju zmáčknout támhleto červené tlačítko, potřebuju objevit Ameriku. To totiž přece musí nějak fungovat, můžeš to tady na chvíli přidržet? Potřebuju ti něco ukázat, potřebuju... počkej, já sám!

Jan Duchek

pokračování ze str. 3

to zakřiknout. Na vedro jsme naopak připraveni. Mám k tomu zábavnou historku. Objednala jsem celkem velké množství mlžítek a v okamžiku, kdy dorazily, začalo pršet. Takhle tedy řešíme počasí: když na to budeme připraveni, tak ten déšť přijde. Co si ale budeme povídat, byli bychom rádi za příjemných 25 stupňů. Na náměstí máme vodní prvek, který bylo během roku třeba opravit, po slejvácích byl zatopený a už to vypadalo, že se do festivalu oprava nestihne, ale dopadlo to dobře, takže se děti mohou osvěžit.

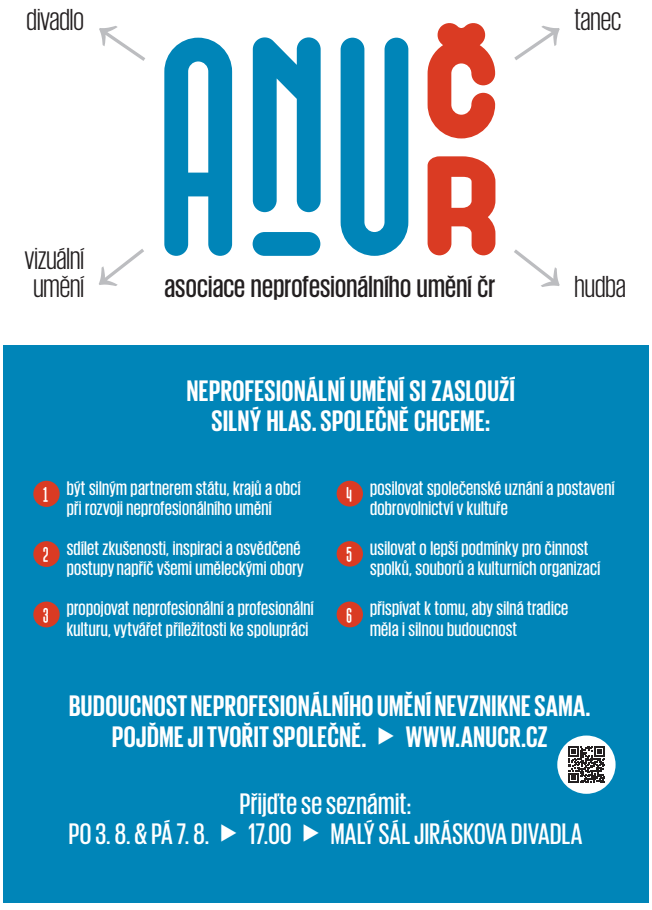
Dostanete se taky někdy do divadla? Pořád telefonujete, pořád někde běháte...
Ony ty první tři čtyři dny jsou divočejší, ale pak se to uklidní. Rozhodně bych se chtěla podívat na faru, z toho místa máme velkou radost, své dělá genius loci toho místa. V každém případě v okamžiku, kdy nikdo nevolá, řeknu si: tak jdu, vypnu telefon, ale stejně člověk po očku sleduje, jestli se něco neděje.

Zmínila jste akci kelímky – co to je?
Není to novinka festivalového světa, teď došla i k nám a ohromně se ujala. Říkáme tomu kelímkové rodeo. Chystalo se to od ledna, snažila jsem se nastavit systém a radila jsem se s různými kolegy, kteří už to mají zavedeno. Taky máme svoji myčku, která bude kelímky odbavovat, a je kolem toho další tým lidí. Je třeba až šesti lidí, kteří se intenzivně věnují hospodářství s kelímky, máme na těch kelímcích různé brandy. Jako první jsme vytáhli Jiráskův Hronov, ale máme i pěkné městské kelímky. Funguje to tak, že první nápoj si dáte u prodejce, pokud pokračujete, vymění vám ho, a pokud končíte a jdete domů, odevzdáte kelímek na sběrném místě v dřevěném domečku, buď na náměstí, nebo v parku, a dostanete zpět padesátikorunu.

Chválím ekologický přístup.
Letos jsme se ještě zlepšili. Od sponzora Autostyl Trutnov máme taxíky, osobáky, ale máme i užitkovou dodávku, která je plně elektrická, a samozřejmě i ručně tahaný vozík je plně ekologický.

Otázka na závěr – co přejete Jiráskovu Hronovu a taky sobě v tomto ročníku?
Jiráskovu Hronovu, sobě, celému týmu a vůbec všem, kdo jsme tady, abychom hlavně všichni byli zdraví a veselí, abychom si to užili, pobavili se. Samozřejmě tým má plné ruce práce, ale je to tým se srdcem na správném místě, nadšený pro divadlo a celou tuhle akci. A Jiráskovu Hronovu přeju, aby fungoval pořád dál a dál, aby dosáhl devadesáti sedmi ročníků, pak sto a za pár let i dvě stě. Aby se našli nadšenci, kteří po nás potáhnou tu divadelní káru dál. Tak hlavně pro letošní ročník všem hlavně zdraví, štěstí a pozitivní mysl.

Jana Soprová

Anna Pragerová: Když se dívají tisíce lidí, musíte se soustředit na svůj výkon

Prapravnučka Aloise Jiráska spojila svůj život nikoli s literaturou, ale s vrcholovým volejbalem. Hronovská rodačka dnes hraje za Duklu Liberec, dostala se do reprezentace a okusila atmosféru Ligy národů i finálového utkání před pěti tisíci diváky. V krátkém rozhovoru jsme hledali, co může mít profesionální sport společného s divadlem a jaké je vyrůstat s vědomím, že k vašim předkům patří jeden z nejznámějších českých spisovatelů.

Narodila jste se do rodiny Aloise Jiráska. Vědělo se o vašem příbuzenství už v době, kdy jste chodila v Hronově do školy?
Když jsem žila v Hronově a chodila tady na základní školu, vědělo se o tom. Nikdo se mě na to ale nijak zvlášť neptal. Zajímavější to začalo být až později, když jsem odešla na střední školu do Liberce. V hodině dějepisu jsme jednou dostali za úkol vytvořit rodokmen. Když jsem přinesla ten svůj, učitel se mě překvapeně zeptal: „To je opravdu pravda, nebo jste si to vymyslela?“ Zpočátku mi moc nevěřili. Když zjistili, že je rodokmen skutečný, byli samozřejmě překvapení.

Kdy jste si sama začala uvědomovat, že Alois Jirásek není pouze vaším předkem, ale také osobností, kterou zná celá země?
Asi až na základní škole, když jsme se o něm začali více učit a mluvit. Přesný okamžik, kdy jsem se o našem příbuzenství dozvěděla, si ale nevybavuji. Odmalička to pro mě bylo něco, co k naší rodině jednoduše patřilo.

Jak se u vás doma o Aloisi Jiráskovi mluvilo?
Určitě v dobrém. Máme doma spoustu jeho knih a děda má snad všechna původní vydání. V rodině se také dochovalo několik předmětů. Nejvíce jsou s Jiráskovým odkazem spojeni právě babička s dědou. Účastní se také událostí, které jeho rodinu v Hronově připomínají.

Dochovala se u vás nějaká rodinná vzpomínka nebo historka, kterou bychom v učebnicích nenašli?
Na to byste se musel zeptat spíš dědečka. Ten o rodinné historii ví určitě mnohem víc než já.

Zkoušela jste si některou z Jiráskových knih přečíst?
Snažila jsem se přečíst *Staré pověsti české*. Jazyk je ale pro dnešního mladého čtenáře už poměrně náročný, takže jsem se s tím trochu prala. Přiznávám, že to není úplně čtení pro mě.

Vaším světem se místo literatury stal vrcholový sport. Myslíte, že by z toho měl Alois Jirásek radost?
Doufám, že ano.

Spisovatel i profesionální sportovec potřebují disciplínu, vytrvalost a schopnost dlouhodobě pracovat, aniž by se výsledek dostavil okamžitě. Vnímáte mezi těmito světy nějakou podobnost?
Ve vrcholovém sportu určitě potřebujete vytrvalost a musíte být připravení na to, že všechno nejde stále podle představ. Někdy se daří, jindy ne. Člověk ale musí pokračovat a pracovat dál.

Má profesionální volejbal něco společného také s divadlem?
Myslím, že určitě soustředění. Když se na vás dívají tisíce lidí, musíte se stále koncentrovat na svůj výkon a nenechat se okolím rozhodit. V divadle je to podle mě podobné. Také tam stojíte před publikem a v danou chvíli musíte předvést to nejlepší, co umíte.

Kdyby Alois Jirásek napsal román z volejbalového prostředí, o čem by podle vás byl?
Podle mě by se zaměřil hlavně na psychickou stránku sportovce. Vrcholový sport není vůbec jednoduchý. Asi by nepsal jen o samotných zápasech, ale především o tom, co sportovec prožívá, jak se cítí a co se mu odehrává v hlavě. Výkony i pocity jsou někdy jako na houpačce. Jednou jste nahoře, potom zase dole. Myslím, že právě to by mohlo být pro příběh zajímavé.

Za který klub nyní hrajete?
Za Duklu Liberec a ještě další dva roky tam zůstanu.

Kdybyste mohla Aloise Jiráska pozvat na jediný svůj zápas, který byste vybrala?
Nejspíš některý ze zápasů Ligy národů na Filipínách. Do reprezentace jsem se dostala letos v létě a zatím je to můj největší sportovní úspěch. Kdybych ale měla vybrat zápas v České republice, bylo by to letošní finále proti Brnu. Hráli jsme v hokejové aréně před pěti tisíci diváky. Atmosféra byla neuvěřitelná a pro mě to byl opravdu silný zážitek.

Honza Švácha

STRABAG
TEAMS WORK.

Rozbila jsem jednu Emu

Rozhovor s Marií Holkupovou a Terezou Kortanovou

Hned v úvodu se nabízí otázka na vaši práci s vodou. Kde se zrodila myšlenka používat vodu jakožto pomyslnou krev života?
TK: Asi právě v tom, že připomíná tu krev. Prostě jsme to tam nějak vyplnily. My občas samy nevíme, proč jsme to takhle udělaly, ale víme, že to tak má být.

Jak probíhal proces tvorby scénáře a proč jste se rozhodly pracovat právě s těmito známými frázemi ze slabikáře?
TK: Říkaly jsme si, že to stačí, že je tam škála všeho, co jsme chtěly obsáhnout. Někde jsem to zaslechla a to nás inspirovalo udělat to takhle.

A přemýšlely jste nějak víc nad tím, kdy a jak to budete používat?
MH: Přemýšlely. Na začátku tolik ne, ale pak už ano.

Spolupracujete spolu poprvé, nebo se vaše cesty zkřížily už v minulosti?
TK: Zkřížily se nám takhle poprvé. My hrajeme v jednom souboru, v Radosti. Já jsem tuhle inscenaci původně plánovala hrát s jinou kamarádkou. Ta mi ale dva dny před premiérou řekla, že prostě ne. Zvažovala jsem, že to buď zahraju sama, nebo to zku-

ženšen, Strakonice

Slabikář života

Máma má Emu, Ema má mámu… vzpomínám na starý červený slabikář ze svého dětství a netuším, jestli se to dnes vůbec takhle učí. V každém případě tenhle nápad Terezy Kortanové ze strakonického souboru Radost, která ve vyčleněné experimentální jednotce ženšen a inscenaci *Ema mele maso* využila pár frází z učebnice k mezigeneračnímu průletu životem, to vše zabaleno v sympaticky experimentálním obalu, je mi velmi sympatický. Navíc je pozoruhodné, že druhá performerka – Marie Holkupová – naskočila do projektu v samém závěru, a přece se jim podařilo získat porotu LCH a následně pozvání na Jiráskův Hronov. I když jsem vyrozuměla, že ne každý divák mé sympatie sdílí, mě tato drobnička potěšila…
Tak tedy: co jsem viděla. Možná technicky laboratorní experiment s dvěma lahvemi na nakladačky, barvenou vodou a spoustou pěny na holení. Blbnutí dvou mladých žen, které baví vytvořit na scéně horu nepořádku. Nebo trendy mini-inscenaci, která jako prvek využívá vodu, což je v letošním horkém létě osvěžující (a během festivalu zapojení vody v inscenaci uvidíme ještě párkrát). Ano, tohle všechno, ale zároveň pro mě silný příběh vztahu matky a dcery, jejich vzájemné dotýkání, přejímání i odmítání názorů a životního stylu, vypjaté mezigenerační spory, zklidnění a vzájemná tolerance, smutek ze smrti blízkého člověka a nakonec nadějeplný závěr pokračování rodové linie.
Jak duo žen ukázalo, to vše je možné předat pomocí pár frází ze slabikáře v hlasových, emotivně zabarvených nuancích. A k tomu je tu právě onen laboratorní experiment, který přidává divadelní kouzla. Využití světýlek, magická proměna vody, kdy matka předává krev, lásku, rodinné trauma, barví vodu do červena, i následná kalnost dceřiny vody, když je matka pryč… A je tu i hněv, kdy city bublají a nekontrolovaně přetékají, nastává fyzický i duševní marast, který zasviní vše uvnitř i kolem. Přestože takové představení hodně spočívá v detailech viděného (či spíše neviděného) a bylo by podle mého vhodnější pro menší prostor, v němž sedí diváci na dosah a mohou si vychutnat každý detail toho, co tam vlastně do té vody házejí a co odtud vytahují, jsem si tuto drobničku užila. A dokonce mě i v některých momentech dojala.

Jana Soprová

Ema mele maso

Netřepat, nemíchat

Vyhmátnout v popkultuře známé, banální (i když něčím dráždivé – v mletí masa je cosi horrorového) cvičné slabikářové věty, s nimiž se většina z nás v dětství setkala, a naplnit je obsahem, který o lidské zkušenosti něco říká, je dobrý nápad. Není z nejneotřelejších, koneckonců různé humorné variace typu „Ema mele mámu“ už zazněly. Vystavět ale na základní dvojici vět miniaturu popisující možný vývoj a dynamiku vztahu matka–dcera, což přesně udělal strakonický ženšen, dělá z obyčejného srandičkování dvacetiminutovku, jíž stojí za to vidět.

Přesto mám nad inscenací pochybnost, která souvisí s typickou strakonickou estetikou upatlanosti. Z principu proti ní nic nemám, ale tentokrát se mi zdálo, že se z vršení tekutin, jídla a bůhvíčeho dalšího spíš než význam vyloupl guláš. Těžko hledám smysl použití holicí pěny – ať už má být holicí pěnou, nebo jakousi šlehačkou na koktejlu života –, podobně nahodilá se mi zdá práce s kameny zdrsňujícími hrdla lahví, než coby životní těžkosti klesnou na dno. Každý znak zvlášť je možné si vyložit, ale jak se k sobě má holicí pěna a kámen, to nevím. Celou situaci dost komplikuje i tajemné šero, v němž lze některé objekty složitě identifikovat – máčejí se v životních nádobách Emy a mámy kukuřičné křupky? Zapichují do svých apartních pěnových čepic grahamové tyčinky? Pokud ano, na životní cestě od dětského žužlání po večírkové zobání by i to mohlo smysl mít, ale stejně bych se přimlouvala za větší čistotu v prostředcích bez ohledu na to, jak moc bordelu po nich zůstane.

Jindy to ale zase skvěle funguje – přelévání společné „krve“, vnitřní vření matky, když se dcera začíná vymezovat, nebo jednoduché a přitom zdrcující konečné matčino vylití. Zásadním kladem inscenace jsou také výkony Terezy Kortanové a Marie Holkupové, které s grácií zvládají pomocí intonací a důrazů v pár permutovaných větách sugestivně předat vztahové turbulence s přesnými nuancemi.

Minimalistická a funkční práce s jazykem je koneckonců to, co mě na *Ema mele maso* poutá nejvíc. Když se poprvé dcera odhodlá vystoupit z idyly tím, že „Ema mele maso“, je to jasný emancipační krok. Přitom je jedno, co Ema skutečně dělá, podstatné je, že to dělá sama, gramatické vlastnosti věty se stávají tématem. V této jednoduchosti pro mě spočívá největší síla inscenace. Dopřála bych tedy této minimalistické drobničce ještě více minimalismu.

Kateřina Kubák Prášilová

sím s Marií, protože vím, že je to podobná masochistka jako já. A ona se chytla.

MH: Jo, byl čtvrtek a já jsem si zrovna seděla ve škole a Terka mi napsala: „Hele, nechceš v sobotu premiérovat?“ Tak jsem si dala dvě zkoušky a pak hned premiéru.

V medailonku o souboru zmiňujete, že si dovolujete experimentovat. Co byla pro vás největší výzva?

TK: Furt je to asi snaha zmenšit ten text, aby ho tam tolik nebylo. Na tom ještě pořád pracujeme, je to živý proces. Já třeba dělám ráda divadlo, kde je bordel. Ale to uklízení! To je dlouhý. To je nejhorší.

MH: Pro mě byla asi nejhorší výzva to zkracování textu. A taky jsem si myslela, že pro mě bude hrozný být v té pubertě tak vzteklá, protože normálně tak vzteklá nejsem. Ale zjistila jsem, že s tím vlastně nemám vůbec žádný problém! Jo a tady jsem omylem rozbila jednu Emu. Naštěstí se známe a vozíme si další Emy, ty úplně velký matky. Tak to byla trochu výzva.

Michael Simandl

Věnujete se neprofesionálnímu umění v Královéhradeckém kraji?

Zapojte se do výzkumu vyplněním krátkého dotazníku.

WIKOV

Nejsme to my, ale naše alter ega

Rozhovor se souborem Tutu Bazo

Jakým způsobem tenhle projekt vznikl? Vím, že na začátku byla situace, kdy holky ze souboru neměly čas, zůstali jste sami kluci a museli jste vymyslet něco svého.
My jsme vymýšleli různá témata, chtěli jsme využít toho, že jsme kluci, a napadlo nás něco o životě. Tak jsme napřed začali psát životní zkušenosti, jak z dětství, tak z různých romantických setkání. Pak bylo důležité najít klíč, jak pojmout ten narativ, aby se to spojilo dohromady a byla to nějaká hravá věc. Zničehonic nás pak napadlo, že bychom to mohli udělat jako zkoušku s kapelou a využít hudební nástroje. A začali jsme vymýšlet, co s tím. V tom nám pomáhaly naše instruktorky, společně jsme spojovali, vymýšleli různé sekce.

Veškeré zážitky jsou tedy autentické?
Ano, nebo jsou inspirované určitými situacemi, které jsme zažili. Je to trošku zkombinované, měli jsme třeba dvě různé zkušenosit, které by v té hře dohromady nefungovaly. A tak jsme to museli trochu upravit.

Když mluvíte o těch nástrojích, napadá mě, jestli máte kapelu...
My nejsme žádná kapela, doufám, že si to nikdo nemyslel. Jsme skupinka kluků, která přemýšlela, jak to spojit všechno dohromady. Vlastně nikdo pořádně na nic nehraje nebo hrajeme na úplně jiné nástroje, než které máme ve hře. Ale myslím, že by do takové hry ani nesedělo, kdybychom to uměli pořádně.

Ve hře jste tedy začínající kapela a kromě životních zážitků taky ukazujete, jak může fungovat vznik potenciálních hitů. Vezmete jednoduše pár slov nebo vět, které říkáte, zhudebníte to, vymyslíte choreografii a ono to funguje. Pro mě je tam zajímavé použití toho...
... looper myslíte. Ano, pro nás bylo zajímavé spojit ten looper s elektronickou hudbou, to dělá vtipný a hezký zvuk.

Tutu Bazo, Turnov

Boyband bez Filipa?

Hudební historie je plná příběhů kapel, které se musely rozloučit s jedním ze svých členů. Metallica před debutovým albem vyhodila kytaristu, Nirvana po prvním LP vyměnila bubeníka, Pink Floyd opustil Syd Barrett a z Genesis odešel Peter Gabriel. Pět členů turnovského uskupení Tutu Bazo v inscenaci *Čekání na Filipa* řeší identický problém: na zkoušku jejich kapely opět nedorazil šestý instrumentalista, Filip. O důvodu jeho nepřítomnosti mají hoši jasno hned: může za to jeho nová známost, Kristýna, která – podobně jako Yoko Ono – jej od kapely odtahuje a tím ohrožuje její existenci. Zato ta předchozí, Vendy, ta byla skvělá, dokonce by se jim do kapely hodila i s Filipem.
Zkouška se tak průběžně přelévá v kapelní schůzi, na které se v rámci zdánlivě nezávazného plkání o holkách dozvídáme podrobnosti ze života přítomné pětice. Základní povahovou charakteristiku postav nám nabídne už občerstvení, které si v expozici přinášejí: pivo s patentním uzávěrem, pivo v plechovce, jupík, bikavér, iontový nápoj a banán. Svoje mnohdy groteskní charaktery pak herci udržují a pointují po celou dobu představení.
Čtyři bloky tematických zpovědí jsou nepravidelně proloženy písněmi, jejichž texty tvoří variace na některou ze zpovědí, nejčastěji tu nejtrapněji znějící. Zmnožování a opakování těchto vtipně naivních textů ve stylu voicebandu či beatboxu chlapeckých kapel doplňují podobně (v dobrém slova smyslu) přiblbé choreografie. Herci jsou si moc dobře vědomi trapnosti těchto situací, což ostatně i sami komentují tím, že „spirála trapnosti se roztáčí“. Ostatně v okamžicích, kdy parodují dívčí a ženské postavy, se s přepjatou stylizací vydávají až těsně za hranu snesitelnosti, ale právě zvolený žánr trapnosti a nadsázky jim umožní z této na sebe nastražené pasti unikat.
Vtipné a mnohdy milé vzpomínky na lásku k přírodě z lesní školky, na lásku z druhé třídy, na družinu, na maminku a na lásku k letadlům, vyprávění o holkách z brigády v kempu, o naslouchání a vztahových nepochopeních střídají vážnější tóny promluv o tom, čeho se dělí, z čeho jsou smutní a co je štve. Zde se jedna z písní promění ve sžíravý politický protestsong proti současným vládním představitelům. V závěrečné písni o dívání se k obzoru si každý z členů zformuluje, co je jeho snem v budoucnosti. Po nerozhodném hlasování, jestli chybějícího člena z bandu vyhodí, se ozývá Kristýna, že se s Filipem rozešli, a posléze i Filip, že na zbytek čekají s Vendy v hospodě, aby jim oznámili šťastnou novinku. S nejistou nadějí na lepší budoucnost (kapely) tak pětice odchází za nimi.
Čekání na Filipa je excelentní ukázkou autorského divadla se silnou výpovědí generace Z. Je svižné, zábavné i mrazivé a v jeho příbězích se poznají a najdou i starší generace, i když reálie jejich života byly trochu jiné. Jediná pochybnost, která mi po zhlédnutí uvízla na mysli, je, že zásadním snem tří z pěti herců je automobil: jeden sní o černém džípu, druhý po obrovském mercedesu a třetí po nablýskané felicii. A to je v kontextu zmíněné kritiky současné vládní garnitury poněkud nebezpečný úkaz.

Ivo Kristián Kubák

Portrét umělce v jinošských letech I. P. 2026

Čekání na Filipa turnovského souboru Tutu Bazo je přesně ten typ uměleckého zážitku, který obvykle můžete nalézt jen v amatérském divadle, zejména v tom mládežnickém, a kvůli kterému se vyplatí ho sledovat. Jde o tzv. „autentickou generační výpověď s osobním ručením“. Jako východisko pro přímočaré sdělování svých vzpomínek na dětství, zážitků z dospívání a líčení svých snů, tužeb a plánů volí pětice mladých mužů jednoduchou situaci zkoušky garážové kapely, která ne a ne začít, protože band leader Filip (který umí jako jediný na něco hrát) opět nedorazil. A tak se čeká a u toho mudruje. Pánové z Tutu Bazo si nelámou hlavu s rafinovaným budováním dějové konstrukce (resp. s dějovou konstrukcí), propracovanou scénografií (i když moment, kdy je každý charakterizován skrze nápoj, který pije, ať je to pivo, ionťák, nepatřičně dospělácká sklenička červeného, nebo jakýsi jogurtový nápoj, je trefný a efektní), nedbá se na návaznost dialogů, motivace jednání či snahu vzbudit alespoň zdánlivě dojem realistické pravděpodobnosti, že to, co se děje na scéně, přirozeně plyne z okolního dění. O to vše v této inscenaci opravdu nejde.

Její síla je v komunikaci s publikem, v lehkosti, s jakou jsou protagonisti na sebe napojení a drží jednotnou stylizaci, v humoru, sebeironii i upřímnosti, se kterou se vydávají divákovi všanc. Vše to působí punkersky ležérně, snad až ledabyle, ale je to zdání. Udržet tento dojem spontánnosti, nenazkoušenosti chce notnou dávku preciznosti a promyšlenosti. Inscenaci jsem viděla podruhé, a i když se vyvíjí, drží pevně. Pozoruhodné taky je, že i když v úvodu pánové jednotlivé postavy charakterizují poněkud dryáčnicky, až karikaturně, a črtají je do snadno rozpoznatelných typů – pohodáře, sportovce, netečného flegmatika, neurotika a nemoderního inťouše, dokáží vzbudit dojem autentičnosti, jakési insitní upřímnosti. Daří se jim taky zdatně balancovat na hraně zábavnosti, a ač jim jde publikum velice na ruku, neurvou se a nesklouznou k bohapusté exhibici, i když směs hudební neumělosti a nabl-blých choreografií, na nichž většina čísel stojí, by k tomu roztočit „spirálu trapnosti“ o trochu víc mohla svádět. Tutu Bazo jsou přímočaře zábavní, (sebe)ironičtí, mají smysl pro pointu, dokáží hláškovat, mají nadhled, umí být trapní, bezradní, zmatení, laskaví, neohrabaní, empatičtí i natvrdlí. Předně jsou ale citliví.

Podobný typ „sebezpytných“ produkcí jsme zvyklí vídat spíš od dívčích kolektivů, s jejich vyrovnáváním se s často neúspěšným navazováním vztahů, pubertálními proměnami těl, nesnadnou komunikací s rodiči, sněním o budoucnosti i úzkostí ze stavu světa. Kluci jsou přece ti, co o svém prožívání nemluví a maximálně srandují. Tutu Bazo jako by na jevišti zhmotnili představu chlapectví na cestě k modernímu mužství, které dokáže sdílet emoce, otevřít se, navazovat mužská přátelství, ukázat zranitelnost a nejistotu, mužství, po kterém se dnes tolik volá. Jak ukázala v posledních dnech bouřlivá debata okolo na sociálních sítích silně trendujícího článku Anny Koucké o soudobém randění, řada žen věří spíš v bájného jednorožce, než v emočně vyspělého muže. Třeba to s tou manosférou ale nebude tak zlé. Aspoň v amatérském divadle.

Jitka Šotkovská

Proměňujete to nějak, nebo je text stabilní? Je tam procento improvizace?
Často. Protože rozhodně ne vždycky se nám podaří zahrát tu hru chronologicky tak, jak jsme si ji vymysleli. Často nastupuje improvizace a přehazujeme jednu scénu s druhou. / My si to občas řadíme za sebou podle našich momentálních pocitů.

Takže je to časoprostor, kde se dají jednotlivé položky posunovat…
Jak jsme mluvili o tom, že je to spojeno s našimi zkušenostmi, tak chci říct, že to nejsme my, ale nějaké alter ego, založené na některé naší charakteristické vlastnosti.

A s tím souvisí třeba i nápad, že si každý přinesete nějaký nápoj, který vás charakterizuje?
Ano, ten oblíbený nápoj k tomu patří. Já mám třeba hrozně rád laktózové věci, i když to nepiju denně. Ale mám ho tam, protože je to pro mě ikonická věc. / Vašek sporťák tam má ten svůj DrWitt a Vašek pivko. Je to spojené i s těma aktivitama, co kdo dělá. Vašek je vysportovaný, tak pije to, co pijou sportovci, tohle je zas takovej táta, tak má pivko. Já jsem zas takový zženštilejší, tak piju ten jogurtový nápoj. / A já jsem takovej ten chytrej blbec, trošku nepoužitelnej, a mám rád červený.

Pro mě se velmi dobře doplňujete, každý je vyhraněný typ, takže se tam každý divák může najít. V každém kolektivu jsou lidi, ze kterých máme srandu, ale když v kolektivu nejsou, tak chybí. A bavili jste se taky o Filipovi?
On je vlastně založený na reálné postavě. Já mám příběh s jedním kamarádem, který měl tenhle typ přítelkyně. A tím jsme se inspirovali. / Kromě toho byl Filip dobrej tahák. Jak se mezi scénama vracíme zpátky do reality z té metaforické myšlenky. Ty intermezza, kdy chvilku mluvíme o Filipovi, nás vrací z těch vzpomínek do reality a můžeme jít zase dál.

Co plánujete do budoucna? Slyšela jsem, že v příštím roce maturujete. Takže asi nebude moc času…
To uvidíme. Někdo z nás maturuje, ale dva kluci ještě ne. / Rádi bychom dělali něco s poezií, ale zatím nemáme jasno. Záleží na tom, jestli se do souboru vrátí holky. Protože my kluci, i když děláme něco vážného, vždycky nakonec sklouzneme do té komedie.

Jana Soprová

V Krnově „nejsou“ vidět hvězdy

Rozhovor s červivenskými Petrou Severinovou a Adamem Růžičkou

Studentské divadelní spolčení při pedagogické škole. Cítíte se být více pedagogové, nebo režiséři? A jak se soubor podílí na procesu?

AR: Já se v tomto spolčení cítím spíše jako pedagog, protože je to mé povolání a kolektiv více směřuju a vedu.

PS: Pořád pedagog, ale občas – a to už je taková naše nepsaná domluva – v pondělí odpoledne řeknu „tak a teď si budu hrát na rejžu“.

AR: Poslední dva tři roky čerpáme z jejich námětů. Dříve to byly vesměs dramatizace, ale teď už jde hlavně o autorské věcičky.

PS: Ten obsah je tak z 80 % jejich a pak jsme jim dávali možnosti, jak to jako kydat. Potom jsme improvizovali a hráli si. A z toho všeho jsem to sepsala do scénáře.

Věděli jste, že ono „dlouhé povídání“ zůstane u mimindráčků, nebo jste šli i hlouběji?

PS: Na prvních schůzkách se svěřovali, kdo má jaký mindrák. A to slovo „mimindrák“, jako malý mindrák, přinesla jedna z holek, když se začala stydět, že žádný mindrák nemá, že má jenom takový mimindráček. A tak nám ho vylíčila, což se mi zalíbilo: že to nemusí být všechno hrozně vážný a úplně tragický. A pak se to začalo nabalovat. Dala jsem jim za úkol napsat povídku nebo zápis z deníku fiktivní postavy, ve které se něco z toho projeví. A když už máme tyhle postavy, tak vymýšlíme, jak je propojit. A s tím jsi přišel ty. Geniální myšlenka, že to bude na intru.

AR: Třída je prvoplánový klišé, a kdyby jich bylo osm, je to divný. Ale právě ta sociální skupina v domu mládeže nebo na internátu, tak tam to funguje. Já jsem pak lustroval facebookové stránky našeho intru a spousta věcí je naprosto pravdivá a přesná.

PS: Včetně toho *nacvičování* představení. A taky třeba to, že v Krnově nejsou vidět hvězdy. Ale ony jsou! Akorát holce z Beskyd se zdá, že ne.

AR: Protože jich je míň.

Červiven, SPgŠ a SZŠ Krnov

Učebnice problémků v kostce

Z letošního počinu červivenských mám upřímně radost, ale „ještě jsem se nerozhodl“, nakolik je inscenace *O moři a loužích* divadelně zrající potěchou a nakolik provokující ukázkou nevyužitého potenciálu. Na pozadí všeho je úctyhodný autorský námět, který sesbírá tzv. mimindráčky (malé mindráčky) souboru či jeho blízkých a známých. Tyto události se pak dramatizují v tu více, tu méně fiktivních příbězích, aby daly vzniknout zdejším postavám. Spolu s precizní rešerší internátních zařízení, kam je dění trefně zasazeno, tak vzniká bytostně autentická výpověď. Záměrně se vyhýbám nálepkám „generační“ a „mladická“. Část mindrá(č)ků je nesmrtelnou konstantou a trápení náctiletých mnohdy prorůstá i do životů starších.

Setkáváme se tu s didakticky (v nepejorativním slova smyslu) přesnou rozcvičkou na téma: kolik „archetypálních“ událostí a životních krizí jsme (ne)nuceni si odžít? Vše navíc vkusně seřazené do pomyslných kapitol umně seskládané přehledové učebnice. Snad každý se někdy cítil být outsiderem, hledal se, bál se vyslovit, měl nulovou self-presence a nízké sebevědomí nebo bojoval s tím, že rodiče si prostě nevybíráme. A naši hrdinové si tímto „iniciačním“ rituálem procházejí také a celé se to zdá být jakoby staré a vyřešené a přesto stejně aktuální a důležité jako tehdy. Přehlídka mimindráčků se stává univerzálním rámcem, s nímž je snadné se ztotožnit a znovu mu porozumět. Nedělat problémy, chtít, smět a muset *vs.* kámošství a pospolitost. A právě na tomto obecně i osobně laděném základu může vyrůst (staro)nové téma s přesahem. Může vzniknout ryze současný názor souboru i vlastní způsob, jak o těchto zkušenostech mluvit.

Inscenace se pyšní vycizelovanými metodami dramatické výchovy, prací s divadelním znakem, jednající rekvizitou a obecně zdařilými nápady: tíha problémů skrze vršení židliček na hrby jednotlivců; židličky jako masky těch, kteří po nás chtějí, abychom byli stejní; herecké zhmotnění Slunce apod. Problém by mohl nastat v okamžiku, kdy se z hitparády situací-ukázek vytrácí jakékoliv napětí, protože se pouze ilustruje a vzorně dokazuje. Téma a réma splývají a vypravované se začíná měnit v soběstačnou tautologii. To vše by se ještě inscenaci dalo prominout, kdyby nezačala dále vrstvit už nastavené. Namísto, aby se například v telefonátech a čtení pohádky bráškovi zableskло nové citové/jakékoliv hnutí, předčítají se příběhy Kvaka a Žbluňka. Ty sice fungují jako záměrné zrcadlení, ale současně znovu replikují již řečené a neposouvají význam dál. Metafora s loužími a mořem by se přitom dala rozvíjet důsledněji a přesvědčivěji. Možná i poetičtěji.

Žabácky pohádková eskapáda ubírá inscenaci na temporytmu. Z výpovědi souboru o tom, jak prožívá vlastní i naše problémy, se postupně vytrácí i názor a zůstává spíše obecně platné sdělení. Osobně by mě více zajímaly povídky, které soubor napsal a chce o nich hrát. Přál bych si zkrátka více vidět dovnitř, než jen empaticky uvěřit ztvárněným tezím. O takto silných tématech by se – dle mého – mělo totiž hrát zevnitř. Proč to říkám a co tím chci za sebe sdělit? Co to se mnou dělá? Chce mě to rozervat, chce se mi křičet nebo brečet nebo smát? Jak se s tím hodlám vypořádat? A ne zůstat u bezpečného vnějšku a promarnit odvážný základ ve sbírku dobře míněných pravd.

Nicméně i přes onen možná nenaplněný potenciál se podařila hezká a upřímná inscenace, díky níž malí i velcí démoníci vystupují z komfortní zóny a mohou nám znovu připomenout, co je důležité. Soubor má skvěle našlápnuto, ale možná by bylo záhodno prověřit, není-li výhodnější být v obdobných žánrech a stylech konkrétnější, ještě více názorově svoji a hlavně: být nebojácně drzejší. A pak to možná bude inscenace, která nezůstane převážně ilustrativní, ale stane se silnější divadelní osvětou na dané téma.

Lukáš Křížek

Proč se teda hrají seznamovací hry?

„Autorská hra na motivy povídek členů souboru. Scénář Petra Severinová s použitím textů Hany Doskočilové a Arnolda Lobela," čteme v programu inscenace *O moři a loužích* – a už to samo dává tušit, že nepůjde o kousek se zrovna snadným textovým podkladem. Na první odpolední repríze v hronovské Sokolovně jsem spatřil mnoho dobrého (o čemž se ještě zmíním), ale taky jisté vnitřní rozpory, o které se pokusím podělit především.

Zdá se mi, jako by se v inscenaci tříštilo několik ambic, které nejsou zcela kompatibilní, anebo přinejmenším jako by na sebe narážely dva protichůdné přístupy. Na jedné straně je tu patrná snaha souboru o autorskou výpověď – samozřejmě odhaduji, aniž bych dovedl konkrétně zdroje jednotlivých motivů scénáře rozklíčovat, ale silný osobnostní vklad souboru tuším například ve spoustě přesně odpozorovaných drobných absurdit života v kolektivu (proč se hrají seznamovací hry, když se v nich nedá vyhrát?), v autenticky traktovaných tématech pocitů nepřijetí společností či různé míry rebelství, která je každému vlastní. V tom je soubor, řekl bych, nejsilnější, a to i v hereckém výrazu, skvěle zvládá prudké střihy i jakoby mimochodem utrousené průpovídky, které nesou téma.

Na druhé straně je tu ale evidentní snaha vybudovat velkou činoherní inscenaci s poměrně košatým příběhem, množstvím motivických linií a hodně konkrétním fikčním světem, který má hodně specifická pravidla fungování. Herci a herečky tu (naprosto přiznaně, skoro až zdůrazněně) nejsou „za sebe", hrají nejednoduché postavy s jistou psychologií, vyžaduje se hodně pokročilé stavění situací, které navíc scénář mnohdy neusnadňuje, jelikož dovede působit hodně vyspekulovaně. (Asi nejpalčivější se mi tento problém zdá u zápletky s nuceným zkoušením divadelní adaptace *Mrazíka*.)

Osobně bych se asi spokojil s inscenací, ve které by ta autentická osobnostní výpověď o dost víc převažovala. Zároveň ale rád přiznávám, že i tu (na daný tvar poněkud přepálenou) sedmdesátiminutovou stopáž soubor svou energií při prvním festivalovém uvedení zdárně utáhl a že se klady věci dovedly prosadit. Otazníků pro mě ale zůstalo ve vzduchu viset dost.

Michal Zahálka

Autobiograficko-fikční povídky a internátní rešerše jste se rozhodli doplnit o texty Hany Doskočilové a Arnolda Lobela. To byl záměr vytvořit k takovému materiálu pomyslný pandán, nebo jste v průběhu zjistili, že si texty potřebujete pomoct?

PS: Já jsem věděla hned od začátku, že chci, aby to směřovalo k něčemu, jako je ta pohádka o moři a louži. V *Kvakovi a Žbluňkovi* bylo úplně všechno.

AR: Nabídli jsme a soubor přijal. Kdyby to nevzali, tak hledáme možná dál, nebo by to bylo úplně jiné.

Máte pocit, že problémy mladých jsou stále tytéž a mění se kontext, anebo s posunem doby vnímáte i nějakou proměnu?

PS: Já myslím, že ty problémy jsou pořád stejné, ale mění se to, že je dobrý o nich mluvit. Nebo: že se může. Protože mám pocit, kdybychom tyto mimindráčky hráli třeba v osmdesátých letech, tak: „prosím tě, co děláš, to je normální" a že ti řeknou: „nežer". A brali by nás za citlivky.

AR: Já to beru tak, že je to jako nějaká trať, nevím, Krnov–Ostrava. A teďka modernizace přináší to, že vlak je lepší, má klimatizaci, ale furt s ním jezdí ti lidi a trať je stejná. Jenom ty okolnosti se mění. V tom vlaku jezdí stejní lidé, ale přistupujou k nim noví a můžou se o tom bavit. A je to zajímavý, jak se vzájemně potkávají.

Lukáš Křížek

Kameňák na majáku

Divadelní uskupení M+M Hranice vzniklo v roce 1992 jako volné sdružení rodičů, dětí a přátel rodiny Mikanových. Soubor, který se pravidelně dostává na národní přehlídky divadel hrajících pro děti, národní přehlídky jednoaktovek i národní přehlídky vesnických divadel, založil dvojnásobný laureát festivalu Divadlo jednoho herce Vratislav Mikan. (Ten také rok hostoval v Západočeském divadle v Chebu v inscenaci *Popel a hvězdy* režisérů Grossmana a Krobota.) V sezoně 2023/2024 se Mikan spojil s režisérem sokolovského Divadla mladého herce Martinem Volným a dramaturgyní Marií Volnou, a také s amatérskou herečkou a pedagožkou habartovské ZUŠ Pavlou Šponiarovou a za pouhých jedenáct zkoušek nazkoušeli a uvedli hru Michaely Doležalové a Romana Vencla *Ani za milion!* Aby byl výčet jmen kompletní, je třeba neopomenout výtvarnou a technickou složku inscenace, o kterou se postarali Jarmila Kvasničková a Pavel Vdovec.

Komedie odehrávající se ve Francii pojednává o trampotách rozmařilé Jacqueline (Šponiarová), manželce anglického (!) velvyslance Bernieho Scotta, která si při platbě za nájemnou vraždu svého manžela poplete vraha s nic netušícím majáčníkem Lambertem (Mikan). Krom prologu (telefonátu, v němž se dozvíme východisko Jacquelininá jednání), který je situován na forbínu, se celá hra odehrává v centrální místnosti majáku kdesi na francouzském pobřeží plném útesů. Výprava je to jednoduchá: dveře, věšák, dvě židle, stůl, skříň, několik rámovaček s abstraktními čmáranicemi a na nich záchranný kruh a sextant, improvizovaná kuchyňka. Zatímco žena se vkrade do majáku v rozverném letním úboru plavčice, on se z obchůzky vrací nabalený v několika vrstvách oblečení a v mohutném plášti a kapuci. V ruce si také nese svoji klíčovou rekvizitu, manipulační hák, který používají např. rybáři na přepravky nebo hororoví vrazi na své oběti. Nic z toho však není důležité, ostatně jako spousta dalších věcí, které se následujících devadesát minut říkají nebo dějí.

Základním komickým principem hry je mnohovrstevnatá vzájemná konfuze postav. Dvě třetiny inscenace trvá nesnesitelné nedorozumění, v kterém se Jacqueline domnívá, že je Lambert onen vrah, zatímco on si o ní postupně myslí, že je sexuchtivá turistka, zmatený blázínek nebo úřední kontrola. Dokud trvá toto zmatení, trvá i různorodý „humor“: od nepříjemně lascivního („Bojím se, že mě znásilní!“ „Tak toho bych se nebál.“) až po (do)slovní („Šplouchá vám na maják?“ „Ano, vlny jsou dnes vysoký.“; „Zabils mi vraha, vraha!“). Vzájemné neporozumění je tím silnější, čím obecněji je vedený dialog („Kolikrát TO denně zmáčknete?“ „Vy DĚLÁTE i zájezdy?“). Ostatně TO mačkání patrně nějaké majákové signalizace probíhá nepochopitelně výše zmíněným ručním hákem. Někdy se dokonce prostě jen tak něco řekne, aby řeč nestála („A ta vaše košile je dědictví po otci?“) nebo se plácne úplný nesmysl (záznam o lodi Costa Concordia, která ale ztroskotala u břehů italských). Často se také sahá k slovním obratům, které nepříjemně hraničí s xenofobií (jsem čistá jako sporák v čínském bistru / jsem rozbitá jak Berlín / opilá bych lichotila i Hitlerovi). Zhruba v polovině přichází jediné opravdu šokující odhalení, neboť Lambert přizná a ukáže, že celou dobu má ve skříni mrtvolu.

Zde se v profesionálních produkcích této hry dělává přestávka a já v tomto meziodstavci děkuji dramaturgyni, že hru zkrátila natolik, že ji nebylo třeba dělat.

Nedorozumění ale pokračuje, neboť aniž by na to měli jakýkoliv důkaz – spíše naopak –, nejprve oba považují zabalené tělo za Bernieho a poté, co po nekonečně dlouhé sérii situačních gagů (mrtvola je v jednu chvíli dokonce animována jako obří falus), ve které se těla zbaví, zjistí, že Bernie žije, je naopak vůbec nezajímá, kdo to tedy byl. Zato si konečně oba uvědomí, kdo jsou kdo, a toto své uvědomění stvrdí popisem toho, co jsme právě šedesát minut sledovali naživo. Pokud do tohoto okamžiku postavy jednaly pouze zmateně, od tohoto okamžiku začnou jednat i iracionálně. Humor se promění v obhroublé ataky a zbytečné vzájemné urážky, zbytnost situací bytní (atak racka, opilecká scéna, focení s kufříkem plným peněz), jedná se nespojitě (zatímco v noci jsou postavy k smrti vystrašené, ráno, aniž by se něco změnilo, již žádné nebezpečí nehrozí), jedná se nelogicky (telefon, na který volá Bernie, se vyhodí ze dveří) a argumentuje zrovna tak (ukáže se, že důvod k nájemné vraždě byla Bernieho dokonalost, a Jacqueline mu ani nemohla nikdy za nic vynadat a tolik by chtěla). Začne se filozofovat o hodnotě lidského života, což vyústí v rozhodnutí, že nejprve musí zemřít Lambert, poté ona a nakonec oba. Ale ani to se dvojici nepodaří, takže zbývá jediné, sbalit milion eur v kufříku a společně prchnout do Jižní Ameriky nebo Malé Asie. A tak ačkoliv na začátku byla správa majáku zodpovědné břímě, na konci se maják opouští, jako by se nechumelilo (však ono se ani nechumelí) a zbývá prostor tak akorát na ultimátní vtip („To spolu teď budem muset spát!“ „Tak to ani za milion!“).

Převážná část festivalového diváctva však k mému překvapení všechny výše zmíněné neuralgické body inscenace přijímala s vděčným smíchem. Je to zejména proto, že mluvní kadence Mikana a Šponiarové je obdivuhodná, oba maji perfektní schopnost timingu, vnímají se a reagují na sebe. Vzájemné kontaktní herectví není moc přesvědčivé, ale schopnost traktovat (i nelogický) dialog nebo ustát (i trapnou) situaci je oceněníhodná. A tak je především škoda, že si takto šikovně poskládaný a nadaný soubor vybral tento text složený z vtípků, plný nelogičností a problematického humoru.

Ivo Kristián Kubák

Přijetí na Hronově bylo nádherné

Rozhovor s Vratislavem Mikanem a Pavlínou Šponiarovou

Pod inscenací *Ani za milion!* je podepsána Divadelní společnost M+M z Hranic u Aše. Ve skutečnosti ale jde o herce a herečku ze dvou souborů, kteří se poprvé dali dohromady právě pro tento titul. Herec, režisér i autor Vratislav Mikan je zakladatelem Divadelní společnosti M+M (původně Mikan a Mikan, otec a syn), Pavlína Šponiarová je členkou Divadla bez zákulisí Sokolov.

Jak jste se tedy dali dohromady?

Vratislav: Já jsem měl Pavlínu vyhlídnutou už léta, ale zdála se mi strašně dobrá na to, abych si troufal ji oslovit. Ve chvíli, kdy jsem se odvážil, už jsem měl vybraný *Milion* a věděl jsem, že ho chci hrát jedině s ní.

Titul se hojně uvádí jak na amatérských, tak i profesionálních scénách. Viděli jste některou z inscenací, než jste na něm začali pracovat?

Vratislav: Ne, to jsme ani nechtěli. Poprvé jsme viděli inscenaci plzeňského Jezírka, ale to už bylo zhruba čtrnáct dní před naší premiérou.

Pavlína: A já jsem teprve loni viděla inscenaci Divadla Kalich s Jiřím Langmajerem a Adélou Gondíkovou, která se hraje už řadu let po celé republice. Oni tam mají trochu jiné scény, které jsme my naopak škrtli, takže mě překvapilo, jak se dá jedna hra dělat dvěma různými způsoby.

Jak dlouho *Milion* hrajete?

Pavlína: V březnu to bude třetí rok, máme za sebou zhruba šestatřicet představení.

Uvažujete o další spolupráci?

Vratislav: Zkoušíme spolu další hru pro dva *Labuť Lear* Jakuba Kolára, což je tragikomedie odehrávající se mezi starým hercem, který už skončil, ale chtěl by se vrátit a hrát Leara, a jeho dávnou partnerkou, baletkou, která už má také po kariéře a po něm chce DVD s jejím originálním pojetím Černé labutě z *Labutího jezera*, které natočili v době, kdy byli ještě spolu. Není to žádná řachanda, ale spíš ohlédnutí za životem dvou lidí. Premiéra v Hranicích a poté v Sokolově by měla být v říjnu.

Jaké máte divácké ohlasy na *Milion* a jak jste byli spojkojení s hronovským publikem?

Vratislav: Zatím jsme měli vždycky hezké ohlasy, ale takové publikum, jako v Jiráskově divadle, jsme zažili málokdy. Bylo znát, že v hledišti sedí divadelníci.

Pavlína: Mě to přijetí hrozně dojalo a budu z toho nějakou dobu žít. Na Jiráskově Hronově jsme už v minulosti sice každý zvlášť hráli, ale takový ohlas jako dneska jsme zažili poprvé. A mně se navíc Jiráskovo divadlo moc líbí.

Vratislav: My nejsme profíci, kteří by dokázali hrát rutinně, u nás vždycky záleží na spoustě okolností, jak představení dopadne. Zažili jsme i diváky, kteří se sice bavili, ale nedávali to tak jasně najevo. Já naladění publika poznám po pár prvních větách.

Pavlína: Pokaždé je to trošku jiné, ale vždycky nás to moc baví. A tady to bylo nádherné.

Radmila Hrdinová

Zasláno:

Hronovské narozeniny

Moje milá Hedunko,
včera, 1. srpna, Ti byly tři roky. A protože jsi hronovské dítě, poprvé jsi na svět vykoukla v Náchodě, Tvoje narozeniny pro mě už neodmyslitelně patří k Jiráskovu Hronovu. Od narození jsi nevynechala jediný ročník. Letos tu nejsi – a Hronov je najednou o něco smutnější.
Tak Ti aspoň mávám odsud.
Mám Tě moc ráda. Věřím, že příští rok už zase společně naskočíme na naši hronovskou štaci. Budeme běhat mezi divadly, sedět na trávě v parku nebo vedle Čapkárny, odpočívat v čajovně, usínat po pohádkách a potkávat všechny ty známé tváře, které už k našemu létu neodmyslitelně patří.
Pozdravuju i Tvého skorohronovského brášku. Chybíte mi tu oba. A všem našim hronovským kamarádům a kamarádkám děkuju, že i letos nesou kousek vás s sebou. Včerejší inscenace mi navíc pomohly uvědomit si, jak moc mě mateřství proměnilo. *Ema mele maso* mi připomněla, že i v obyčejnosti každodenních rituálů se skrývá hloubka a posílení vztahů. Jen je potřeba na nich pracovat. *Čekání na Filipa* mi znovu připomnělo, jak důležité je umět čekat – na děti, na jejich tempo i na okamžiky, které nejdou uspěchat. Během toho čekání se totiž můžou udít zajímavé chvíle. A *O moři a loužích* mě pohladilo tím, že velké věci se někdy odehrávají i v těch nejmenších světech. A měli bychom jim důvěřovat.
Tak všechno nejlepší, moje Hedo. A Hronove, schovej nám do příštího roku trochu ranního shonu před workshopy, večerního smíchu na schodech, vůni festivalové zmrzliny i ten zvláštní pocit, že na pár dní jsme všichni jedna velká divadelní rodina. Příští rok jsme zpátky spolu!
A teď mám prosbu na čtenáře a čtenářky, kteří jste Hedu nejen během jejího hronovského života poznali. Pokud byste někdo chtěli poslat Hedě narozeninový pozdrav, budu moc ráda, když přidáte fotku nebo krátké video do svých stories, označíte Instagram @laborkabanule nebo mi přání pošlete do zprávy a já Hedunce všechny pozdravy doma ukážu. Myslím, že bude mít radost z toho, kolik hronovské rodiny na ni myslí.

Baňule

Zed' nářků se vrací

Jiráskův Hronov mě provází již více než patnáct let – dříve jsem se sám věnoval amatérskému divadlu, dnes jsem především divákem, který si spolu s partnerkou nenechá ujít jediné představení. Vždy mě fascinuje, co všechno se dokáže odehrát na jevišti i mimo něj, když se na jednom místě sejde tolik lidí se stejnou vášní. Právě proto jsme letos chtěli festivalu něco vrátit. Vznikla tato interaktivní tabule jako prostor, kde může každý zanechat svůj názor, nápad, *pochvalu* nebo vzkaz. Věřím, že stejně jako divadlo vzniká díky sdílení emocí a myšlenek, mohou i vaše postřehy přispět k tomu, aby byl Jiráskův Hronov zase o něco lepší. Budu moc rád, když se zapojíte a zanecháte na tabuli, která stojí u vchodu do Sálu Josefa Čapka, svůj vzkaz.

Pavel Siška

stickn
HOPAX

Zlatý Tyl pro zlaté divadelníky

„Už jako malá holka hrála divadlo s kamarády, od útlého věku stála na jevišti, herecké vlohy podědil po babičce, od mládí ji přitahoval umělecký přednes…“ To je jen pár citací z medailonků nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla za rok 2025, svědčících o tom, že divadlo prostupuje vskutku celým jejich životem.

Zlatý odznak J. K. Tyla jako ocenění mimořádných zásluh jedinců o rozvoj amatérského divadla uděluje od roku 2002 šest sdružení, a to nezávisle na cenách Ministerstva kultury ČR. Jen o tři roky později se zrodila i tradice putovní výstavy představující nově oceněné, s níž se mohou každoročně seznámit účastníci Jiráskova Hronova i Krakonošova divadelního podzimu.

Jak na včerejší vernisáži letošního ročníku výstavy v Jiráskově divadle připomněl předseda komise pro udělování cen Pavel Popelka, do dnešního dne dosáhl počet všech oceněných téměř tří stovek. Jsou mezi nimi herci, režiséři, loutkáři, tanečníci, mimové, hudebníci, ale i technici, pedagogové, teoretici, lidé shromažďující údaje o amatérském divadle, zkrátka všichni, kdo se podílejí na tom, aby amatérské divadlo nejenže nezaniklo, ale aby se rozvíjelo do stále nových podob a směrů a aby se uchovalo v paměti. Když zalistujete kronikami, které od počátku shromažďují jména oceněných i obrazovou dokumentaci z předávání cen, je to reprezentativní galerie osobností nejen amatérského, ale často i profesionálního divadla.

A kdo se k nim připojil letos? V abecedním pořadí Marcela Hlávková z DS Vojan Libice nad Cidlinou, Jiří Kašpar z DS J. K. Tyl Meziměstí, Jana Kolářová z DS Jirásek Česká Lípa, Jan Mareš z DS Ochotníci Ostrov, Dagmar Navrátilová z DS Dámská šatna Sokol Kroměříž, Zuzana Průchová z DS Vicena Ústí nad Orlicí, Petr Štěpán z DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou a Emílie Zámečníková z DS Háček Horní Černůtky. Každý z nich ve svém oboru přispěl významně i k tomu, že se amatérské divadlo loni dočkalo zápisu na světový seznam nehmotného kulturního dědictví UNESCO.

Statut pro udělování Zlatého odznaku J. K. Tyla hovoří o morálním ocenění. Morálka je dnes hodně diskutované slovo. Spisovatel a scenárista Jan Procházka o ní řekl: „Morálka začíná od maličkostí a od každého z nás. Je prostým součtem milionů životních postojů.“ Věnovat život divadlu je krásný životní postoj.

Radmila Hrdinová

Diovo přání

Napsal Zeus Hromovládný
že letní byt shání
Má už dost oblačných výšin
i nebeských plání

Chtěl by něco, na mou věru
kde to tepe, buší
K Olympu má nedůvěru
Ráj mu nepřísluší

Místo kousek od Wrocławi
však daleko k Rusi
Kde místní jdou na oslavy
ne proto, že musí

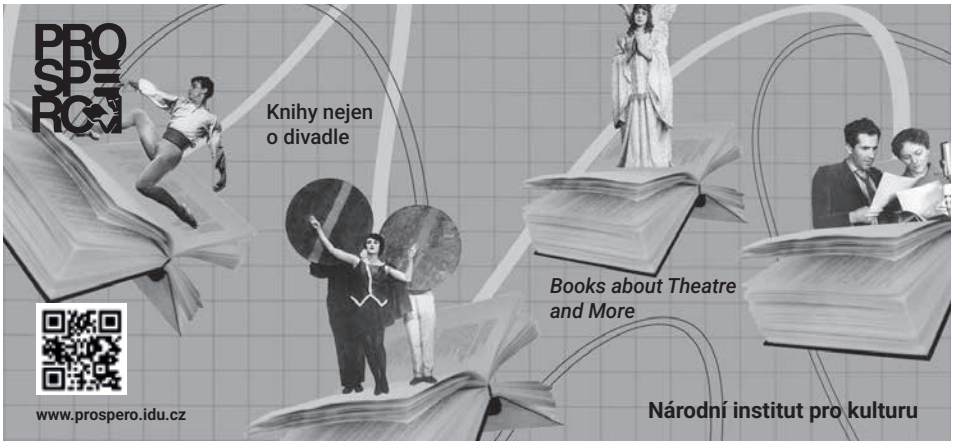
Ač blesk šlehá září rudou
diskutují hbitě
Kde múzy nehynou nudou
ani na úbytě

Kde Thálie v každé masce
městský poklid čeří
Kde se zpívá smrti, lásce
když se nebe zšeří

„Romantiku, zanech snění!“
Okřikla ho Héra
„Tohle místo v světě není,
ani v jiných sférách!“

„Já svůj Eden najdu přeci
bude víc než domov
pro divoké, krásné věci
dám mu jméno Hromov!“

Karla Havlíčka Borovská

Knihy o divadle

Národní institut pro kulturu (NIK) vykonává řadu záslužných činností – například spolupořádá Jiráskův Hronov. A taky vydává knížky, a to mimo jiné řadu knížek o divadle z různých perspektiv. Letos se na JH vrací možnost si novinky z knižní produkce NIKu prolistovat a ideálně také rovnou zakoupit. Prodej zajišťuje šéfredaktor Zpravodaje Michal Zahálka, který je občanským povoláním knižní redaktor v Divadelním ústavu NIK. Improvizované pop-up knihkupectvíčko si rozbije na schodech u Jiráskova divadla v následujících časech:
v **pondělí** v 15:30–16:30;
ve **středu** v 16:30–17:20;
v **pátek** v 15:30–16:30.
Z produkce Divadelního ústavu nabídne například čerstvě vydaný výbor z her klasika moderního polského dramatu **Sławomira Mrožka**, poslední svazek dramatického díla **Toma Stopparda** nebo vybrané eseje a kritiky legendy české divadelní kritiky **Jany Patočkové**. Z produkce ARTAMY si můžete prolistovat a pořídit řadu publikací věnovaných **dramatické výchově**, **tanci** či možnostem, jaké skýtají **pohádky**. K řadě knih může Michal zároveň poskytnout i zasvěcený výklad coby jejich redaktor, případně doplnit i veselé historky ze zákulisí. Mimo uvedené časy je knihy možné zakoupit vždy, když Michala zastihnete **v redakci Zpravodaje** – ve večerních hodinách se vám to povede velice pravděpodobně, případně si ho odchyťte a domluvte se s ním.
Publikace je rovněž možné pohodlně zakoupit na e-shopu Prospero.

PROGRAM

Neděle 2. 8. 2026

HLAVNÍ PROGRAM

11:00 / 12:30 / 14:00
Sál Josefa Čapka / 25´
Úplněnahé Divadlo, Veselí nad Moravou
A to je všechno?

14:00
Malý sál Jiráskova Divadla
Problémový club

14:00 (C) / 16:15 (D)
Jiráskovo divadlo / 50´
Divadlo Drak, Hradec Králové
Šípková Růženka

15:30 (A) / 21:00 (B)
Sál Josefa Čapka / 140´(P)
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
Lidská tragikomedie

16:45 / 18:30 (C) / 19:45 (D)
Sokolovna / 40´
RATATAVERITA, Veveří
Vemněles

15:15 / 17:30 (B) / 20:15 (A)
Zimní stadion / 70´(P)
BLOK Mladá scéna a Dětská scéna
Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec
Poslední vynález
Mišmaš, ZUŠ Turnov
Kowai desu

22:00
Malý sál Jiráskova divadla
Diskusní klub

DOPROVODNÝ PROGRAM

10:00–18:00
park A. Jiráska – velká stage
Řemeslníci, regionální prodejci
– nositelé tradic, tvořivé dílny a další

15:00–16:00
park A. Jiráska – velká stage
Kozel ve fraku
Jak se dělá pantomima / 7+

16:00–16:45
park A. Jiráska – malá stage
Ochotnický spolek ŽUMPA
O třech bratrech a obřisku / 3+

17:00–21:00
Husův sbor
Cimbálovka Aleše Smutného

17:15–18:15
park A. Jiráska – velká stage
Benjaming's Clan / koncert

18:30–19:50
park A. Jiráska – malá stage
Divadlo Degustace
Doba datová / autorské divadlo / 15+

20:00–20:20
ZŠ
Václav Bartoš
Školní výlet / divadlo

20:15–21:15
park A. Jiráska – velká stage
Kantoři / koncert

21:30–22:30
park A. Jiráska – malá stage
Recitál PetrTýna / koncert

21:30–22:30
fara u kostela Všech svatých
V. A. D., Kladno
Loutkový kabaret / loutkový muzikál

23:00–23:59
park A. Jiráska – velká stage
Coffee to Help – koncert

VÝSTAVY

foyer Sálu Josefa Čapka
Výstava fotografií Ivo Mičkala
95. Jiráskův Hronov

foyer JD – šatna
Nositelé odznaku Zlatého Tyla

foyer JD – šatna
Cena Pavla Dostála
Prezentace letošního oceněného
DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

balkonová chodba JD
„Švorčíkův Hronov"
Výstava části tvorby hronovského výtvarníka, malíře, grafika, pedagoga, publicisty a esejisty Ivo Švorčíka

muzeum v Jiráskově divadle
A. Jirásek, Sokol a český boj za svobodu

Stará papírna Čapkův mlýn
Verum Photo

Stará papírna Čapkův mlýn
Výstava fotografií Tomáše Šrejbera

GENERÁLNÍ PARTNER FESTIVALU

Ministerstvo kultury · Královéhradecký kraj · Město Hronov · KIS · NIK

Akce se koná pod záštitou ministra kultury ČR a trvalou záštitou Rady Královéhradeckého kraje

Autostyl Trutnov · Wikov

HLAVNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

MAE Ametek · Stickh Hopax · Okrasné zahrady Arboristika · Strabag Work on Progress · Silvo Oděvní Unesco · CDS Náchod · Alprim

TRADIČNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

Haspl · FVS · Databáze českého amatérského divadla · Marius Pedersen · DLNK · Tamadex · GP Bau · Primator · Rubena · Mgr: Olga Matoušková Ing: Michal Šafář · Silvagro · Soukup · Sico · TSR · Vše pro stavby · SaarGummi · Wimex · Deymed · Eurovia · PSN · Natura · Megas · Movis · Caroll · Byty Náchodsko s.r.o.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Hradec Králové Český rozhlas · Místní Kultura pro kulturu z regionů · Divadelník.cz · Scéna · Forum 24 · Rádio Černá Hora · Beat Radio · Country · Ci

Zpravodaj 96. Jiráskova Hronova 2026

Vydává organizační štáb.
Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Radmila Hrdinová, Lukáš Křížek, Ivo Kristián Kubák, Kateřina Kubák Prášilová, Michael Simandl, Jana Soprová, Jitka Šotkovská, Jan Švácha (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).
Jazykovou korekturou zatím ještě prošlo.
Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** redakce@jiraskuvhronov.eu